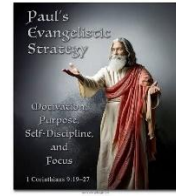
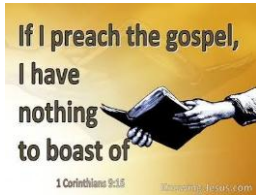

บทเทศน์และข้อคิด วันศุกร์ที่ 11 กันยายน 2026

บทอ่านที่หนึ่ง 1 โครินธ์ 9:16-19, 22ข-27

สาระสำคัญของบทอ่านนี้เผยให้เห็น “หัวใจของผู้ประกาศข่าวดี” ผ่านชีวิตของนักบุญเปาโลอย่างชัดเจน 4 ประการ

1. “วิบัติแก่ข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวดี”

เปาโลไม่ได้ประกาศข่าวดีเพราะเป็นอาชีพ งานอดิเรก หรือต้องการชื่อเสียง แต่เพราะท่านได้พบพระเยซูเจ้าแล้ว จนไม่อาจเก็บความรักนั้นไว้คนเดียวได้

คำว่า “วิบัติ” ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าจะลงโทษท่าน แต่หมายความว่า ถ้าท่านหยุดประกาศ ท่านกำลังทรยศต่อพระหรรษทานและกระแสเรียกที่ได้รับ

2. “ข้าพเจ้าเป็นอิสระ แต่ยอมเป็นผู้รับใช้ของทุกคน”

เสรีภาพแบบคริสตชนไม่ใช่ “ฉันอยากทำอะไรก็ได้” แต่คือ “ฉันเป็นอิสระพอที่จะยอมเสียสละตนเองเพื่อช่วยผู้อื่น” ชาวโลกถามว่า “ฉันจะได้อะไร?” แต่ผู้ประกาศข่าวดีถามว่า “ฉันจะช่วยใครได้บ้าง?”

3. “ข้าพเจ้ายอมเป็นทุกสิ่งสำหรับทุกคน”

นี่ไม่ได้หมายความว่าเปาโลประนีประนอมกับความจริง หรือเปลี่ยนหลักคำสอนเพื่อเอาใจผู้ฟัง แต่หมายถึง ท่านยอมเปลี่ยนวิธีพูด วิธีเข้าหา และวิธีดำเนินชีวิต เพื่อให้พระวรสารเข้าไปถึงหัวใจของคนแต่ละกลุ่ม เปาโลไม่เปลี่ยน “ข่าวดี” แต่เปลี่ยน “ภาษาที่ใช้สื่อข่าวดี”

4. ชีวิตคริสตชนเหมือนนักกีฬาที่ต้องฝึกฝน

เมืองโครินธ์อยู่ใกล้สถานที่จัดการแข่งขันโอลิมปิก ซึ่งมีชื่อเสียงรองจากกีฬาโอลิมปิก ผู้ฟังจึงเข้าใจภาพนักวิ่งและนักมวยเป็นอย่างดี นักกีฬาเหล่านั้นฝึกหนักเพื่อรับมงกุฎใบไม้ที่ไม่นานก็เหี่ยวเฉา แต่คริสตชนกำลังมุ่งไปสู่ “มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรย”

พระหรรษทานเป็นของประทานให้เปล่า แต่การตอบสนองต่อพระหรรษทานต้องอาศัยวินัย ความซื่อสัตย์ และความเพียร

สาระในการเทศน์: “วิ่งไปให้ถึงเส้นชัย อย่ามัวแต่ถ่ายรูปตัวเอง”

ชายคนหนึ่งสมัครวิ่งมาราธอนเป็นครั้งแรก เขาซื้อรองเท้าที่ดีที่สุด เสื้อวิ่งราคาแพง นาฬิกาวิ่งที่แพงรุ่นใหม่ และถ่ายรูปลงโซเชียลทุกวัน พร้อมคำคมว่า “ความสำเร็จ เริ่มต้นจากก้าวแรก” เพื่อนคนหนึ่งถามว่า “แล้วเธอเริ่มซ้อมวิ่งหรือยัง?” เขาตอบว่า “ยังเลย ฉันกำลังเลือกเพลงสำหรับเปิดตอนเข้าเส้นชัยอยู่!”

บางครั้งชีวิตความเชื่อของเราก็อาจเป็นเช่นนั้น เรามีสายประคำ มีพระคัมภีร์ มีรูปนักบุญ รับประทานอาหาร และอาจโพสต์คำสวยๆ เกี่ยวกับพระเจ้า แต่คำถามสำคัญคือ เราเริ่มวิ่งจริงแล้วหรือยัง? วันนี้นักบุญเปาโลกล่าวว่า “นักวิ่งทุกคนวิ่งในการแข่งขัน แต่มีเพียงคนเดียวที่ได้รับรางวัล จงวิ่งเช่นนี้เพื่อชิงรางวัลให้ได้”

เปาโลไม่ได้บอกให้เราแข่งขันกันว่าใครศักดิ์สิทธิ์กว่าใคร แต่กำลังเตือนว่า ชีวิตคริสตชนต้องมีจุดหมาย เราไม่ได้เกิดมาเพียงเพื่อกิน ทำงาน หาเงิน แกล้ง แล้วจากโลกนี้ไป เราเกิดมาเพื่อรู้จักพระเจ้า รักพระองค์ และนำผู้อื่นไปพบพระองค์ด้วย

1. ชาวดีไม่ใช่สิ่งที่เรา “เก็บไว้” แต่เป็นสิ่งที่เรา “ส่งต่อ”

เปาโลกล่าวประโยคที่หนักหน่วงมาก “วิบัติแก่ข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวดี” ทำไมท่านจึงพูดแรงเช่นนี้? เพราะเมื่อมีคนคนหนึ่งได้พบพระเยซูเจ้าอย่างแท้จริง เขาจะไม่สามารถใช้ชีวิตเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เปาโลเคยเบียดเบียนคริสตชน แต่พระเยซูเจ้าทรงพบเขาระหว่างทางไปเมืองดามัสกัส ทรงให้อภัย และทรงมอบพันธกิจแก่เขา ตั้งแต่นั้นมา เปาโลไม่คิดว่าชีวิตเป็นสมบัติของตนอีกต่อไป

หากบ้านกำลังไฟไหม้ แล้วเรารู้ว่ามีคนหลบอยู่ข้างใน เราคงไม่พูดว่า “การปลุกเขาเป็นเรื่องส่วนตัว ฉันไม่อยากก้าวเข้า” เราจะตะโกน จะเคาะประตู หรือทำทุกอย่างเพื่อช่วยเขา ชาวดีจึงไม่ใช่สินค้าที่พระศาสนจักรมีไว้โฆษณาตนเอง แต่เป็นเสียงปลุกโลกที่กำลังหลับอยู่ท่ามกลางความเกลียดชัง ความสิ้นหวัง ความโดดเดี่ยว และความรู้สึกว่าชีวิตไม่มีความหมาย

การประกาศข่าวดีจึงไม่จำเป็นต้องเริ่มจากธรรมาสน์ แต่อาจเริ่มจากการไม่โก่งแม้มันไม่มีใครเห็น การให้อภัยคนที่ทำร้ายเรา การฟังคนที่กำลังทุกข์ หรือการยื่นมือไปหาคนซึ่ง

ทุกคนกำลังหลีกหนี บางครั้งบทเทศน์ที่ทรงพลังที่สุด ไม่ได้ออกมาจากปาก แต่เดิน
ออกมาจากชีวิตของเรา

2. เป็นอิสระ แต่ยอมเป็นผู้รับใช้

เปาโลกล่าวว่า “แม้ข้าพเจ้าเป็นอิสระ ไม่ขึ้นกับผู้ใด ข้าพเจ้ายอมเป็นผู้รับใช้ของทุก
คน” นี่คือการขัดแย้งอันงดงามของพระวรสาร คนที่เป็นอิสระอย่างแท้จริง ไม่ใช่คนที่
ไม่มีใครสั่งได้ แต่คือคนที่ไม่ถูกอัตตาของตนเองสั่ง โลกปัจจุบันสอนเราว่า “จงสร้าง
ตัวตนให้คนมองเห็น” แต่พระวรสารสอนว่า “จงมองเห็นคนที่ชาวโลกมองข้าม”

โลกถามว่า “มีคนติดตามฉันกี่คน?” พระเยซูเจ้าถามว่า “วันนี้เธอติดตามไปช่วยใคร?”

แม้แต่ในพระศาสนจักร เราต้องระวังไม่ให้การรับใช้กลายเป็นการแข่งขัน ไม่ให้
ตำแหน่ง เครื่องแต่งกาย พิธีกรรม หรือผลงาน กลายเป็นเวทีสร้างชื่อของเราเอง

เราอาจชนะการโต้เถียง แต่ทำให้คนคนหนึ่งไม่กล้ากลับเข้าวัดอีกเลย

เราอาจรักษากฎทุกข้อ แต่ไม่รักษาหัวใจของผู้บาดเจ็บ

เราอาจพูดความจริงทุกคำ แต่พูดโดยปราศจากความรัก

ความจริงที่ปราศจากความรักอาจกลายเป็นอาวุธ แต่ความรักที่ปราศจากความจริง
ก็กลายเป็นการหลอกลวง พระเยซูเจ้าทรงรวมทั้งสองสิ่งไว้ด้วยกันเสมอ

3. “เป็นทุกสิ่งสำหรับทุกคน” ไม่ใช่เปลี่ยนความจริง แต่เปลี่ยนวิธีการเข้าหา

อยากเล่าตัวอย่างที่น่าทึ่งคือ คุณพ่อมัตเตโอ ริชชี มิชชันนารีเยสุอิตชาวอิตาลี ผู้
เดินทางเข้าไปในประเทศจีนสมัยราชวงศ์หมิง

ช่วงแรก ท่านแต่งกายคล้ายพระภิกษุ (หลวงจีน) เพราะคิดว่าศาสนิกชนในจีนคงได้รับ
ความเคารพในลักษณะนั้น แต่ต่อมาท่านค้นพบว่า ผู้มีบทบาทสำคัญในการหล่อหลอม
สังคมจีนคือบรรดานักปราชญ์ขงจื้อ ท่านจึงเรียนภาษาจีน ศึกษาวรรณคดี ประเพณี
ธรรมเนียม และการแต่งกายของบัณฑิตจีน

ท่านไม่ได้บังคับให้ชาวจีนต้องกลายเป็นชาวยุโรปก่อน จึงจะรู้จักพระเยซูเจ้า แต่
พยายามนำพระเยซูเจ้าเข้าไปสนทนากับหัวใจและวัฒนธรรมของพวกเขา ท่านใช้ความรู้
ด้านแผนที่ ดาราศาสตร์ คณิตศาสตร์ และมิตรภาพ เป็นประตูเปิดไปสู่หัวใจ จนได้รับการ
ยอมรับว่าเป็น “อาจารย์จากตะวันตก” สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 เคย

ยกย่องงานของท่านว่าเป็นการผสมผสานอย่างงดงามระหว่างการประกาศพระวรสารกับ
การเสนาทางวัฒนธรรม การเข้าสู่วัฒนธรรม “Inculturation หรือ Enculturation”
นี่คือความหมายของคำว่า “เป็นทุกสิ่งสำหรับทุกคน”

ริชชีเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่ไม่ได้เปลี่ยนพระเยซูเจ้า

ท่านเรียนภาษาของผู้คน แต่ไม่ได้ทำให้ความจริงอ่อนลง

ท่านเข้าไปเป็นเพื่อน ก่อนจะพยายามเป็นครู

พระศาสนจักรวันนี้ต้องถามตนเองว่า คนยุคใหม่ไม่สนใจพระวรสารจริงๆ หรือเขาเพียง
ไม่เข้าใจ “ภาษาที่เราใช้”?

โลกดิจิทัลเต็มไปด้วยข้อมูล แต่ขาดปัญญา

เต็มไปด้วยการเชื่อมต่อ แต่หลายคนกลับโดดเดี่ยว

เต็มไปด้วยความคิดเห็น แต่ขาดการรับฟัง

เต็มไปด้วย “ผู้ติดตาม” แต่ขาดเพื่อนแท้

พระศาสนจักรจึงต้องเข้าไปอยู่ในโลกนั้น ไม่ใช่เพื่อสร้างยอดโลก แต่เพื่อสร้างความหวัง
ไม่ใช่เพื่อเอาชนะความคิดเห็นของคนอื่น แต่เพื่อช่วยรักษาหัวใจของมนุษย์

4. ผู้ประกาศต้องฝึกตนเองก่อน

เปาโลจบบทอ่านด้วยภาพนักกีฬา “ข้าพเจ้าฝึกฝนร่างกาย และควบคุมตนเองไว้ เพราะ
เกรงว่าเมื่อได้ประกาศข่าวดีแก่ผู้อื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะถูกตัดสิทธิ์” ประโยคนี้แทงใจ
ผู้ประกาศข่าวดีทุกคน เปาโลไม่ได้กลัวว่าจะเทศน์ไม่เก่ง แต่กลัวว่าชีวิตของตนจะขัด
กับสิ่งที่เทศน์

-เราสอนให้คนอื่นให้อภัย แต่เรายังไม่ยอมพูดกับใครบางคนหรือไม่?

-เราสอนให้คนอื่นเสียสละ แต่เรายึดติดกับความสะดวกสบายหรือไม่?

-เราประกาศว่าพระเจ้าทรงรักคนบาป แต่เรากลับปิดประตูใส่คนที่มีอดีตหรือไม่?

-เราชวนคนอื่นภาวนา แต่ตัวเราเองมีเวลาเจียบกับพระเจ้าหรือไม่?

นักกีฬาไม่ได้แข็งแกร่งเพราะซ้อมท่าดี แต่เพราะซ้อมทุกวัน คริสตชนก็ไม่ได้ศักดิ์สิทธิ์
เพียงเพราะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่รอบตัว แต่เพราะยอมให้พระเยซูเจ้าทรงเปลี่ยนหัวใจทุกวัน

วินัยฝ่ายจิตจึงหมายถึง การภาวนาแม้ไม่รู้สึกรักอยากภาวนา การให้อภัยแม้ยังเจ็บ การทำความดีแม้ไม่มีใครปรบมือ การปฏิเสธสิ่งล่อลวงแม้ไม่มีใครมองเห็น และการลุกขึ้นใหม่ทุกครั้งที่ล้มลง

ขอสรุปข้อคิดในภาพรวมจากบทอ่านที่หนึ่ง

วันหนึ่งเมื่อเราไปถึงเส้นชัย พระเจ้าคงไม่ถามว่า “มีใครรู้จักเธอกี่คน?” แต่จะถามว่า “มีใครรู้จักความรักของเราผ่านเธอบ้าง?” พระองค์คงไม่ถามว่า “เธอชนะคนอื่นมากี่ครั้ง?” แต่จะถามว่า “เธอชนะอัตตาของตนเองได้หรือไม่?” และพระองค์คงไม่ถามว่า “เธอดูเหมือนคริสตชนเพียงใด?” แต่จะถามว่า “เธอได้รักเหมือนพระเยซูเจ้าหรือไม่?”

อย่ามัวแต่เลือกเพลงสำหรับตอนเช้าเส้นชัย อย่ามัวแต่ถ่ายรูปกับธงทำวัตร ถึงเวลาออกวิ่งจริงแล้ว จงวิ่งด้วยความเชื่อ, จงวิ่งด้วยความรัก, จงวิ่งไปหาผู้ที่ถูกทอดทิ้ง และถ้ามีพี่น้องคนใดล้มลงระหว่างทาง อย่าวิ่งผ่านเขาไป เพราะสำหรับคริสตชน การถึงเส้นชัยโดยทิ้งผู้อื่นไว้ข้างหลัง ไม่ใช่ชัยชนะ มงกุฏของเราไม่ใช่เกียรติที่โลกมอบให้ แต่คือวันที่พระเยซูเจ้า ตรัสว่า “ดีมาก ผู้รับใช้ที่ดีและซื่อสัตย์ เจ้าไม่ได้เพียงวิ่งมาหาเรา แต่เจ้ายังพาพี่น้องกลับมาหาเราด้วย”

ข้อคิดและไตร่ตรองจากพระวรสาร นักบุญลูกา 6:39-42

สาระสำคัญของพระวรสารตอนนี้ประกอบด้วยภาพเปรียบเทียบสามภาพที่เชื่อมโยงกัน

1. คนตาบอดนำคนตาบอด

พระเยซูเจ้าทรงเตือนให้เราเลือกผู้ชี้นำอย่างรอบคอบ เพราะถ้าผู้นำมองไม่เห็นความจริง ไม่รู้จักตนเอง หรือถูกอคติครอบงำ ทั้งผู้นำและผู้ตามย่อมตกลงไปในหลุม “ตาบอด” ในที่นี้จึงไม่ใช่ความพิการทางร่างกาย แต่คือความมืดบอดฝ่ายจิต ได้แก่ ความหยิ่ง อคติ ผลประโยชน์ ความโกรธ และความมั่นใจว่าตนถูกเสมอ

2. ศิษย์ย่อมไม่ยิ่งใหญ่กว่าอาจารย์

มนุษย์จะค่อย ๆ กลายเป็นเหมือนผู้ที่ตนติดตาม หากเราให้ “อัลกอริทึม” ความโกรธ หรือคนที่สร้างความแตกแยกเป็นครู เราก็จะมองโลกอย่างหวาดระแวงและตัดสินผู้อื่นตามไปด้วย แต่ถ้าเราให้พระเยซูเจ้าเป็นพระอาจารย์ เราจะค่อย ๆ มีสายตาแห่งความเมตตา ความจริง และการให้อภัยเหมือนพระองค์

3. เศษฟางกับท่อนไม้

พระเยซูเจ้าไม่ได้ห้ามการตักเตือนหรือแก้ไขความผิด เพราะพระองค์ตรัสว่า เมื่อเอาท่อนไม้ออกจากตาตนเองแล้ว เราจะ “มองเห็นชัด” เพื่อช่วยเอาเศษฟางออกจากตาพี่น้อง ดังนั้น ปัญหาไม่ใช่การช่วยแก้ไขผู้อื่น แต่คือการแก้ไขผู้อื่นโดยไม่ตรวจสอบตนเอง ใช้มาตรฐานหนึ่งกับตน แต่อีกมาตรฐานหนึ่งกับคนอื่น นี่คือการความหน้าซื่อใจคดที่พระเยซูเจ้าทรงตำหนิ

สาระในบทเทศน์: “ก่อนรักษาตาคนอื่น ขอให้พระเจ้ารักษาสายตาของเรา”

ในบรรดาคำสอนของบรรพชนที่อาศัยในทะเลทราย มีเรื่องเล่าว่า วันหนึ่งนักพรตองค์หนึ่งทำผิด บรรดานักพรตจึงเรียกประชุมเพื่อตัดสินว่าจะลงโทษอย่างไร และเชิญนักบุญโมเสสชาวเอธิโอเปีย หรือที่รู้จักกันว่า “นักบุญโมเสสองค์ดำ” มาร่วมตัดสินด้วย ตอนแรกท่านไม่ยอมมา แต่เมื่อถูกตามหลายครั้ง ท่านจึงเดินมาที่ประชุม โดยแบกตะกร้าใบใหญ่ซึ่งมีรูไว้ข้างหลัง ภายในตะกร้าเต็มไปด้วยทราย ตลอดทางทรายไหลออกจากรูตกลงบนพื้น ทุกคนมองด้วยความสงสัยและถามว่า “ท่านพ่อทำอะไรครับ?” ท่านตอบว่า “บาปของข้าพเจ้ากำลังไหลอยู่ข้างหลัง แต่ข้าพเจ้ามองไม่เห็นมัน วันนี้ข้าพเจ้ากลับมาที่นี่เพื่อตัดสินบาปของพี่น้อง!” เมื่อทุกคนได้ยินเช่นนั้น ก็ไม่มีใครกล้ากล่าวโทษนักพรตคนนั้นที่กระทำผิดอีก แต่ช่วยกันหาทางฟื้นฟูเขาด้วยความเมตตา เรื่องนี้ไม่ได้สอนว่า ความผิดไม่สำคัญ หรือไม่ต้องแก้ไขใครเลย แต่สอนว่า คนที่จะช่วยรักษาบาดแผลของผู้อื่น ต้องรู้ก่อนว่าตนเองก็มีบาดแผลเช่นกัน นี่คือหัวใจของพระวรสารวันนี้ “เหตุใดท่านจึงมองดูเศษฟางในตาของพี่น้อง แต่ไม่สังเกตเห็นท่อนไม้ในตาของตนเอง?”

1. เราเห็นความผิดของผู้อื่นชัด เพราะมันไม่เจ็บที่ตัวเรา

น่าแปลกที่สายตาของมนุษย์มองเห็นความผิดของคนอื่นได้ไกลมาก แต่กลับมองไม่เห็นความผิดที่อยู่ใกล้หัวใจตนเอง

-เมื่อคนอื่นพูดแรง เราบอกว่าเขา “นิสัยไม่ดี”

แต่เมื่อเราพูดแรง เราบอกว่า “วันนี้เครียด”

-เมื่อคนอื่นมาสาย เราบอกว่า “ไม่มีความรับผิดชอบ”

แต่เมื่อเรามาสาย เราบอกว่า “รถติด”

-เมื่อคนอื่นไม่ทักทายเรา เราบอกว่า “หยัง”

แต่เมื่อเราไม่ทักทายเขา เราบอกว่า “มองไม่เห็น”

-เมื่อคนอื่นทำผิด เราอธิบายด้วยนิสัยของเขา

แต่เมื่อเราทำผิด เราอธิบายด้วยสถานการณ์ของเรา

นี่คือ “ท่อนไม้” ที่ซ่อนอยู่ในดวงตา—มาตรฐานสองแบบ เราเรียกร้องความยุติธรรม

เมื่อตนเองเป็นผู้เสียหาย แต่ร้องขอความเมตตาเมื่อตนเองเป็นผู้ทำผิด

พระเยซูเจ้าจึงไม่ได้ตรัสว่า “เธอไม่มีสิทธิ์พูดเรื่องความผิด” แต่ตรัสว่า

“จงเอาท่อนไม้ออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นชัด”

คำว่า “ก่อน” สำคัญมาก ก่อนจะพูดกับเขา จงพูดกับพระเจ้าเกี่ยวกับตัวเราเสียก่อน

ก่อนจะแก้ไขเขา จงถามว่าหัวใจของเราต้องการช่วยเขา หรือต้องการเอาชนะเขา ก่อน

เปิดเผยความผิดของคนอื่น จงถามว่า หากเราเป็นเขา เราอยากให้ใครปฏิบัติต่อเรา

อย่างไร

2. โลกปัจจุบันมีข้อมูลมาก แต่ไม่ได้หมายความว่าเราจะมองเห็นชัด

ทุกวันนี้เราถือโทรศัพท์เครื่องเดียว ก็สามารถมองเห็นความผิดของคนทั่วโลก และ
ตัดสินเขาได้ภายในเวลาไม่กี่วินาที, เราเห็นคลิปสั้นๆ แล้วคิดว่ารู้เรื่องทั้งหมด, เห็นรูป
หนึ่งรูป แล้วคิดว่ารู้เจตนาของเขา, อ่านข้อความด้านเดียว แล้วตัดสินว่าใครดีใครเลว
บางครั้งยังไม่ทราบด้วยซ้ำว่าข่าวนั้นจริงหรือไม่ แต่ก็กดส่งต่อไปแล้ว

เทคโนโลยีทำให้เรามองได้ไกลขึ้น แต่ไม่ได้ทำให้เรามองได้ลึกขึ้นเสมอไป

สมณะกระทรวงเพื่อการสื่อสารสังคมของวาติกัน เคยเตือนว่า โลกออนไลน์สามารถพา

เราจาก “การรับฟัง” ไปสู่ปฏิกิริยาที่รวดเร็ว การด่วนสรุป และความคิดเห็นที่หุนหัน

พลันเล่น จึงเชิญชวนคริสตชนให้ฟังด้วย “หูของหัวใจ” และระลึกว่า หลังหน้าจอ นั้น

ไม่ใช่เพียงบัญชีผู้ใช้ แต่เป็นมนุษย์ที่มีชื่อ มีใบหน้า มีความฝันและบาดแผล

ก่อนแสดงความคิดเห็นหรือส่งต่อเรื่องใด เราจึงควรถามสามข้อว่า

- สิ่งนี้จริงหรือไม่?
- จำเป็นต้องพูดหรือไม่?
- ถ้าจำเป็นต้องพูด เราพูดด้วยความรักได้หรือไม่?

“พูดความจริง” ไม่ได้ทำให้ทุกวิธีพูดกลายเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เราอาจพูดความจริงด้วย

เจตนาที่ต้องการทำลายชื่อเสียงของคนอื่นก็ได้ ถ้อยคำที่ไม่มีความรักอาจแม่นยำ

เหมือนมีดผ่าตัด แต่ถ้าอยู่ในมือของคนที่ไม่ได้รับการฝึกฝน มันไม่ได้รับการ—มันกริดให้แผลลึกกว่าเดิม

3. ใครเป็นคนนำสายตาของเรา?

พระเยซูเจ้าตรัสว่า “คนตาบอดจะนำคนตาบอดได้หรือ? ทั้งสองคนจะไม่ตกลงไปในหลุมหรือ?” เราควรถามตนเองว่า ทุกวันนี้ใครกำลังนำความคิดของเรา? พระวาจาของพระเจ้า หรือกระแสสังคม? พระเยซูเจ้าหรือความโกรธของเรา? ความจริง หรือข้อมูลที่เรายากให้เป็นจริง? มโนธรรม หรือเสียงเชียร์จากคนที่คิดเหมือนเรา?

คนตาบอดที่อันตรายที่สุดไม่ใช่คนที่มองไม่เห็น แต่คือคนที่มองไม่เห็น และยังมีใจดันทุรังว่า ตนมองเห็นทุกอย่างชัดเจน

หากเราติดตามคนที่ดูถูกฝ่ายตรงข้ามทุกวัน อีกไม่นานเราจะพูดภาษาแห่งการดูถูก เช่นเดียวกับเขา หากเราฟังแต่คนที่สร้างความหวาดกลัว เราจะเริ่มมองพี่น้องเป็นศัตรู แต่หากเราใช้เวลากับพระเยซูเจ้า เราจะค่อย ๆ มองเห็นอย่างที่พระองค์ทรงเห็น

พระเยซูเจ้าทอดพระเนตรหญิงคนบาป และทรงเห็นลูกสาวผู้หลงทาง

พระองค์ทอดพระเนตรศักระเบิด และทรงเห็นหัวใจที่ยังกลับใจได้

พระองค์ทอดพระเนตรเปโตรผู้ปฏิเสธพระองค์ และทรงเห็นผู้อภิบาลในอนาคต

แม้แต่บนไม้กางเขน พระองค์ทอดพระเนตรผู้ตรึงพระองค์ และยังตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า โปรดอภัยแก่เขาเถิด” นี่คือนายตาที่คริสตชนต้องขอจากพระเจ้า ไม่ใช่สายตาที่แกล้งมองไม่เห็นความผิด แต่เป็นสายตาที่มองเห็นความผิดโดยไม่เลิกล้มมองเห็นศักดิ์ศรีของคนที่ทำผิด

4. พระศาสนจักรต้องยอมเอาท่อนไม้ออกจากตาตนเอง

พระวรสารวันนี้ไม่ได้พูดกับบุคคลเท่านั้น แต่พูดกับพระศาสนจักรทั้งมวลด้วย หากพระศาสนจักรจะประกาศให้โลกกลับใจ พระศาสนจักรเองต้องพร้อมกลับใจอยู่เสมอ หากเราจะเรียกร้องความโปร่งใสจากสังคม เราก็ต้องโปร่งใส หากเราปกป้องชีวิตและศักดิ์ศรีมนุษย์ เราก็ต้องคุ้มครองเด็ก ผู้เปราะบาง คนยากจน และผู้ถูกล่วงละเมิดอย่างจริงจัง

เมื่อสมาชิกหรือผู้นำของพระศาสนจักรทำผิด การปกปิดความจริงเพื่อรักษาภาพลักษณ์ ไม่ได้ปกป้องพระศาสนจักร แต่ทำให้ท่อนไม้ฝังลึกลงไปอีก

ความศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้หมายความว่า “เราไม่มีมลทิน” แต่หมายความว่า เรายอมให้พระเยซูเจ้าทรงชำระเราอย่างต่อเนื่อง

พระศาสนจักรที่ยอมรับความผิด ขอโทษ แก้ไข เยียวยาผู้เสียหาย และวางมาตรการไม่ให้เกิดซ้ำ ไม่ใช่พระศาสนจักรที่อ่อนแอ แต่เป็นพระศาสนจักรที่เชื่ออย่างจริงจังว่าความจริงทำให้เราเป็นอิสระ

เช่นเดียวกัน ในระดับชุมชนวัด เราต้องระวังการแบ่งพรรคแบ่งพวก การนินทา การติดป้าย และการใช้คำว่า “หวังดี” เป็นข้ออ้างในการทำลายคนอื่น

บางคนพูดว่า “ที่ฉันพูดนี้ เพราะฉันหวังดีกับเขา” แต่กลับพูดกับทุกคน—ยกเว้นพูดด้วยความจริงใจกับเจ้าตัว! ถ้าเราหวังดีกับเขาจริง เราจะพูดกับเขา ไม่ใช่พูดถึงเขา เราจะภาวนาให้เขา ไม่ใช่เผยแพร่ความผิดของเขา เราจะต้องการให้เขากลับมา ไม่ใช่ต้องการให้เขาถูกกำจัดออกไป

5. จงเอาท่อนไม้ออก เพื่อจะช่วยเอาเศษฟางออก

อย่างไรก็ตาม พระเยซูเจ้าไม่ได้สอนให้เรานิ่งเฉยต่อความผิด เพราะการเห็นคนกำลังเดินไปสู่ความพินาศแล้วไม่เตือนเลย ก็อาจไม่ใช่ความรัก แต่ผู้ที่จะแก้ไขพี่น้องต้องมีสามสิ่ง

ประการแรก ความถ่อมตน—ฉันเองก็เป็นคนบาป

ประการที่สอง ความรัก—ฉันต้องการช่วย ไม่ใช่ประจาน

ประการที่สาม ความกล้าหาญ—ฉันจะพูดความจริงกับเขาโดยตรงอย่างสุภาพ

การตักเตือนแบบคริสตชนไม่ได้พูดว่า “เธอเป็นคนเลว” แต่พูดว่า “สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ถูกต้อง แต่เธอยังมีคุณค่า และเราจะช่วยกันแก้ไข”

พระเยซูเจ้าไม่ทรงหักไม้เท้าที่ชั่ว และไม่ทรงดับไส้ตะเกียงที่ริบหรี่ พระองค์ทรงเปิดโปงบาป แต่ไม่ทรงทำลายคนบาป ทรงเกลียดความชั่ว แต่ไม่เคยหยุดรักมนุษย์

ขอสรุปภาพรวมข้อคิดในพระวรสารวันนี้

วันนี้เราแต่ละคนเหมือนนักบุญโมเสสองค์ดำผู้แบกตะกร้าไว้บนหลัง ความผิดของเราหล่นอยู่ข้างหลังมากมาย แต่เรายังไม่หันกลับไปมอง ขณะที่สายตากลับจ้องหาเศษฟางในดวงตาของคนอื่น ก่อนออกจากวัดวันนี้ อย่าเพิ่งถามว่า “พระวรสารนี้เหมาะกับใครที่

ฉันรู้จัก?” แต่จงถามว่า “พระเจ้าข้า ท่อนไม้อะไรอยู่ในตาของข้าพเจ้า?” อาจเป็นความหยิ่ง, อาจเป็นอคติ, อาจเป็นความอิจฉา, อาจเป็นบาดแผลเก่าที่ทำให้เรามองทุกคนด้วยความระแวง, หรืออาจเป็นความมั่นใจว่า “ฉันไม่เคยผิด” ขอให้เรากวนาวา...

“พระเยซูเจ้าข้า ก่อนที่ข้าพเจ้าจะพยายามเปิดตาผู้อื่น โปรดเปิดตาของข้าพเจ้าก่อน
 ก่อนที่ข้าพเจ้าจะเปลี่ยนแปลงใคร โปรดเปลี่ยนแปลงข้าพเจ้า
 และเมื่อข้าพเจ้าต้องแก้ไขพี่น้อง โปรดให้มือของข้าพเจ้าอ่อนโยน
 เพราะดวงตาเป็นอวัยวะที่บอบบาง และหัวใจของมนุษย์ก็บอบบางไม่แพ้กัน”
 วันนั้นเราจะไม่ใช่คนตาบอดนำคนตาบอด แต่จะเป็นคนที่พระองค์ทรงเปิดตา และ
 สามารถจูงมือพี่น้อง เดินไปสู่ความสว่างพร้อมกัน อาแมน

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ